

Sygn. akt IV Ka 844/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 r.

sprawy **K.J.**

syna D. i B. z domu W. (...) roku w K. z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 16 września 2016 r. sygnatura akt II K 377/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt IV Ka 844/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył K.J.o to, że:

w nocy 29 maja 2016 roku w O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do drewnianej szafy stojącej na klatce schodowej przy ul. (...) po uprzednim wyłamaniu zamka zabezpieczającego, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia projektor multimedialny marki (...) o wartości 1000 złotych, dwa mikrofony marki (...) o wartości 1000 złotych, zasilacz i 8 metrów przewodu HDMI o wartości 200 złotych o łącznej wartości strat 2200 złotych na szkodę E. B., tj. o czyn z art. 279§1 kk

i wniósł na podstawie art. 335§2 kpk za zgodą oskarżonego K.J.o skazanie wymienionego oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu przy zastosowaniu art. 37a kk kary:

- grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 40 (czterdzieści) złotych,

- obowiązku naprawienia połowy szkody w kwocie 1100 złotych na rzecz pokrzywdzonego.

Wyrokiem z dnia 16 września 2016 roku (sygnatura akt II K 377/16) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego K.J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 279§1 kk i art. 37a kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych w kwocie po 40 (czterdzieści) złotych każda;

II. na podstawie art. 46§1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. B. obowiązek uiszczenia kwoty 1.100 złotych tytułem częściowego naprawienia szkody;

III. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie przepisów art. 279§1 kk oraz art. 37a kk poprzez ich zastosowanie jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec podejrzanego, podczas gdy czyn kwalifikowany z art. 279§1 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10, zaś wymierzenie kary ograniczenia wolności przy zastosowaniu art. 37a kk jest możliwe wyłącznie w przypadku gdy ustawa przewiduje zagrożenie czynu karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat,

a podnosząc wskazany zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Kłodzku.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja odniosła ten skutek, że koniecznym stało się uchylenie, na podstawie art. 440 kpk zaskarżonego orzeczenia w całości, niezależnie od granic podniesionego zarzutu i zakresu zaskarżenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, utrzymanie w mocy wydanego orzeczenia byłoby bowiem rażąco niesprawiedliwe.

Na początku poczynionych rozważań zauważyć jednakże należy, iż wniesiony w niniejszej sprawie przez oskarżyciela publicznego środek zaskarżenia został wadliwie sporządzony, błędnie bowiem skarżący określił zakres zaskarżenia wskazując na część orzeczenia o karze zaskarżoną na niekorzyść oskarżonego K.J., podczas gdy autor apelacji wniósł jednocześnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego.

Niewątpliwie zastosowanie przez sąd odwoławczy art. 440 k.p.k. nie jest wyłącznie uwarunkowane stwierdzeniem przez ten sąd "bardzo poważnych uchybień procesowych", jakich miałyby się dopuścić w wyroku sąd ad quo. Oczywiście tak może być, ale nie tylko. "Rażąca niesprawiedliwość" może być bowiem również związana z każdą podstawą odwoławczą (art. 438 k.p.k.), w tym m.in. z oczywistym błędem w ustaleniach faktycznych, a także z taką obrazą prawa materialnego, która nie tylko umożliwia, ale wręcz nakazuje wyjście poza granice zaskarżenia i podniesione zarzuty, skutkując zmianą zaskarżonego orzeczenia na korzyść oskarżonego albo jego uchylenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2004 roku II KK 355/04).

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż oskarżonemu K. J. przedstawiono zarzut popełnienia kradzieży z włamaniem, a przestępstwo określone w art. 279§1 kk zagrożone jest sankcją karną od roku do 10 lat pozbawienia wolności. We wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy prokurator wniósł o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie kary przy zastosowaniu art. 37a kk. Przypomnienia natomiast wymaga, iż stosownie do treści art. 37a kk jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczająca 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34§1a pkt 1 lub 4. Zastosowanie wskazanego przepisu z uwagi na rozmiar zagrożenia sankcją karną odnośnie czynu z art. 279§1 kk zarzucanego oskarżonemu K.J. było zatem niedopuszczalne.

W zaistniałej sytuacji koniecznym stało się uchylene zaskarżonego wyroku, niezależnie od granic podniesionego zarzutu i zakresu zaskarżenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji, ponieważ co prawda orzeczona kara znana jest ustawie, nie jest jednak dopuszczalna w niniejszej konfiguracji procesowej (art.437§2 kpk).